

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: V . K .**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Hrnčířská č. p. 55/14, PSČ 400 01, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 12967/12-1400-505479,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasné podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 12967/12-1400-505479, kterým byl změněn na základě jejího odvolání platební výměr Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 5. 2012, č. j. 88531/12/196962506459, jímž byla žalobkyni vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 52.500,-Kč, přičemž změna spočívala pouze v tom, že ve výroku platebního výměru byla ust. § 98 a ust. § 145 nově nahrazena ust. § 92 a slova „podle pomůcek“ byla nově nahrazena slovem „dokazováním“. Současně se žalobkyně domáhala i zrušení výše uvedeného platebního výměru a požadovala, aby soud uložil žalované straně uhradit jí náklady předmětného soudního řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 5, § 7 písm. a) a § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství, které tak od počátku soudního řízení v projednávané věci, zahájeného dne 30. 1. 2013, bylo žalovaným. Soud proto z úřední povinnosti provedl korekci v označení žalované strany a jednal s Odvolacím finančním ředitelstvím v pozici žalovaného.

V žalobě žalobkyně uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí bylo dle finančního ředitelství vydáno na základě skutečnosti, že dne 8. 3. 2011 uzavřela spolu se svým manželem Ing. R. K. v postavení prodávajících kupní smlouvu s kupujícími, a to P. D. a M. F., kdy předmětem kupní smlouvy byl převod vlastnického práva k budově č. p. 1431 na parcele č. 1319 a parcele č. 1319 zapsaným v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 3499 pro k. ú. a obec Litoměřice u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Litoměřice, s tím, že účinky vkladu práva do katastru nemovitostí vznikly dnem 9. 3. 2011 (*pozn. soudu – žalobkyně nesprávně uváděla 19. 3. 2011*) na základě rozhodnutí výše uvedeného katastrálního úřadu ze dne 16. 3. 2011, č. j. V-1589/2011-506. V kupní smlouvě byla stanovena kupní cena ve výši 3.500.000,-Kč a současně bylo v čl. 3.2 kupní smlouvy sjednáno, že bude zaplacená na účet soudního exekutora Mgr. Tomáše Pospíchala, když tímto soudním exekutorem, jak je uvedeno v čl. 4.2 kupní smlouvy, byl vydán exekuční příkaz k prodeji předmětných nemovitostí a dále je převod omezen zástavním právem soudcovským a zástavním právem exekutorským. Finanční ředitelství dále v žalobou napadeném rozhodnutí dle žalobkyně konstatovalo, že soudní exekutor vydal exekuční příkaz k provedení exekuce prodejem předmětných nemovitostí a že dne 3. 2. 2011 vydal rozhodnutí o nařízení dražebního jednání. Vedle toho finanční ředitelství v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že v tomto případě by byli nabyvatelé, tj. kupující, poplatníky daně z převodu nemovitostí dle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“), ovšem v daném případě tomu tak není a poplatníky jsou žalobkyně a její manžel, jakožto prodávající, a to s odkazem na ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani, neboť exekutor vydal dne 21. 1. 2011 souhlas s volným prodejem nemovitostí na základě domluvy s oprávněnými za kupní cenu ve výši 3.500.000,-Kč. Dále finanční ředitelství v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že tomu předcházelo vydání usnesení soudního exekutora ze dne 14. 3. 2011, č. j. 070 Ex 674/2010 – 85, kterým byl jeho exekuční příkaz ze dne 14. 5. 2010, č. j. 070 Ex 674/2010 – 16 (*pozn. soudu – žalobkyně nesprávně uváděla č. j. 070 Ex 674/2010 – 12*), zrušen. Z toho pak finanční ředitelství dovodilo, že k převodu nemovitostí došlo na základě souhlasu soudního exekutora ke zpeněžení kupní smlouvou, a proto nejsou naplněny podmínky dle ust. § 8 odst. 1 písm. b) a ust. § 10 písm. c) zákona o trojdani, v důsledku čehož jsou poplatníky nikoliv nabyvatelé, nýbrž žalobkyně a její manžel.

Právě předestřený závěr finančního ředitelství i jím učiněná skutková zjištění však žalobkyně považuje za nesprávná, neboť k prodeji předmětných nemovitostí došlo dne 8. 3. 2011, kdy byla uzavřena kupní smlouva s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 9. 3. 2011. Soudní exekutor sice vydal dne 21. 1. 2011 souhlas s volným prodejem nemovitostí, avšak s tím, že kupní cena bude poukázána na jeho účet, přičemž v této době a stejně jako ke dni 8. 3. 2011 a ke dni 9. 3. 2011 nebyl zrušen exekuční příkaz soudního exekutora ze dne 14. 5. 2010, jelikož usnesení o zrušení dražební vyhlášky bylo vydáno teprve dne 14. 3. 2011, tj. poté, co byla uzavřena výše uvedená kupní smlouva, a poté, co nastaly právní účinky vkladu práv dle této smlouvy do katastru nemovitostí. Žalobkyně je tudíž

přesvědčena, že kupní smlouva byla uzavřena při výkonu exekuce, a proto poplatníkem daně z převodu nemovitostí dle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani jsou nabyvatelé z kupní smlouvy, a nikoliv žalobkyně se svým manželem, jakožto převodci.

Žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobkyně spolu se svým manželem Ing. R. K., jakožto prodávající, podle kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011 prodali předmětné nemovitosti za dohodnutou kupní cenu 3.500.000,-Kč kupujícím P. D. a M. F. s tím, že právní účinky vkladu práv do katastru nemovitostí vznikly dne 9. 3. 2011. Vlastnické právo prodávajících k prodáváním nemovitostem ovšem bylo omezeno nařízením exekuce Okresním soudem v Litoměřicích a exekučním příkazem nařizujícím prodej nemovitostí vydaným Exekutorským úřadem Nymburk, a to k uspokojení pohledávky MERLIN MUSIC ENTERTAINMENT LIMITED, London (*pozn. soudu – žalovaný nesprávně uváděl UK ENTREITMENT LIMITED, London, UK*). V návaznosti na to žalovaný uvedl, že prodávající získali souhlas soudního exekutora s prodejem uvedených nemovitostí a tyto byly na základě výše uvedené kupní smlouvy prodány. Správce daně po určení, že cena zjištěná podle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je nižší než cena sjednaná, vypočetl v souladu s ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani daň z převodu nemovitostí ve výši 52.500,-Kč. K tomu žalovaný podotkl, že v odvolání proti platebnímu výměru správce daně ani v předmětné žalobě vyměřenou výši daně z převodu nemovitostí žalobkyně nezpochybnila.

Dle žalovaného je v předmětné věci jádrem sporu mezi žalobkyní a žalovanou stranou otázka, kdo je poplatníkem daně z převodu nemovitostí. Žalobkyně zastává názor, že podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani jsou poplatníky nabyvatelé, s čímž ovšem žalovaná strana nesouhlasí, když zastává názor, že na základě ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani jsou poplatníky daně z převodu nemovitostí prodávající. Finanční ředitelství přitom v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně chronologicky a s uvedením rozhodujících okolností popsalo průběh uskutečněného prodeje předmětných nemovitostí. S odvoláním na platnou právní úpravu provedenou zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), a navazující vyhlášku č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, v platném znění, vysvětlilo, kdo je oprávněn a jakým postupem nemovitosti prodat v případě, jde-li o nabytí nemovitosti při výkonu rozhodnutí nebo exekuci podle zvláštního právního předpisu. K tomu finanční ředitelství srovnalo postup prodeje nemovitostí, jak k němu došlo v projednávané věci, a dospělo k závěru, že k prodeji nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně a jejího manžela došlo na základě kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011, což je důvodem pro určení poplatníka daně z převodu nemovitostí podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani. V dalších podrobnostech pak žalovaný plně odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 3. 6. 2015 právní zástupce žalobkyně setrval na žalobních tvrzeních. Trval na tom, že s ohledem na způsob prodeje předmětných nemovitostí nebyli poplatníky daně z převodu nemovitostí žalobkyně a její manžel ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani, když těmito poplatníky byli nabyvatelé daných nemovitostí, a to ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Dle právního zástupce žalobkyně zákonodárcův úmysl přesunout daňovou povinnost z prodávajícího na kupujícího

při nuceném výkonu rozhodnutí, který se projevil v ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani, je zřejmý, přičemž smyslem tohoto přesunu je zajištění faktického uhrazení daňové povinnosti. Dále podotkl, že při rozhodování o aplikaci ust. § 8 odst. 1 písm. a) či písm. b) téhož zákona nehraje roli konkrétní právní forma převodu nemovitostí, když podstatný je smysl tohoto prodeje, tj. zda celý výtěžek z prodeje směřuje na úhradu exekučních povinností. To byl i případ žalobkyně, když celý výtěžek z kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011 byl poukázán na účet soudního exekutora.

Pověřený pracovník žalovaného při témže ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť žalobkyně ve věci zastává nesprávný názor.

Napadené rozhodnutí finančního ředitelství i jemu předcházející platební výměr správce daně soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky soud nezjistil.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

V předmětné věci mezi žalobkyní a žalovanou stranou nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností daného případu, které jsou náležitě zachyceny ve správním spise. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně spolu se svým manželem Ing. R. K., jakožto prodávající, dne 8. 3. 2011 uzavřeli kupní smlouvu s kupujícími, a to P. D. a M. F., kdy předmětem kupní smlouvy byl převod vlastnického práva k budově č. p. 1431 na parcele č. 1319 a parcele č. 1319 zapsaným v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 3499 pro k. ú. a obec Litoměřice u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Litoměřice, za kupní cenu ve výši 3.500.000,-Kč, s tím, že účinky vkladu práva vznikly dnem 9. 3. 2011. V čl. 3.2 kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011 bylo sjednáno, že kupní cena bude zaplacená na účet soudního exekutora Mgr. Tomáše Pospíchala, když tímto soudním exekutorem byl vydán exekuční příkaz k prodeji předmětných nemovitostí ze dne 14. 5. 2010, č. j. 070 Ex 674/2010 – 16, za účelem uspokojení pohledávky MERLIN MUSIC ENTERTAINMENT LIMITED, London, UK. Tomuto ujednání odpovídala skutečnost, že vlastnické právo prodávajících k prodáváním nemovitostem bylo omezeno usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 15. 4. 2010, č. j. 16 EXE 6356/2010 – 36, o nařízení exekuce. Dále mezi žalobkyní a žalovanou stranou nebylo žádného sporu o tom, že dotýčný soudní exekutor vydal dne 21. 1. 2011, pod č. j. 070 Ex 674/2010 – 72, souhlas s volným prodejem nemovitostí na základě domluvy s oprávněnými za kupní cenu ve výši 3.500.000,-Kč, posléze vydal usnesení ze dne 3. 2. 2011, č. j. 070 Ex 674/2010 – 73, o nařízení dražebního jednání a následně vydal usnesení ze dne 14. 3. 2011, č. j. 070 Ex 674/2010 – 85, kterým byl jeho exekuční příkaz ze dne 14. 5. 2010, č. j. 070 Ex 674/2010 – 16, zrušen.

Žalobkyně a žalovaná strana se v projednávaném případě neshodly toliko na tom, kdo má být poplatníkem daně z převodu nemovitostí, kdy žalobkyně zastávala názor, že poplatníky jsou nabyvatelé, tj. kupující, a to dle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani, neboť kupní smlouva ze dne 8. 3. 2011 byla uzavřena při výkonu exekuce, zatímco žalovaná strana zastávala názor, že poplatníky jsou žalobkyně a její manžel, jakožto prodávající, a to dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani, neboť k prodeji předmětných nemovitostí došlo na základě kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011.

V ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani je zakotveno, že poplatníkem daně z převodu nemovitostí je převodce, tj. prodávající; nabyvatel je v tomto případě ručitelem.

Dle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani pak platí, že poplatníkem daně z převodu nemovitostí je nabyvatel, jde-li o nabytí nemovitosti při výkonu rozhodnutí nebo exekuci podle zvláštního právního předpisu, vyvlastnění, vydržení, v insolvenčním řízení po rozhodnutí o úpadku nebo ve veřejné dražbě anebo o nabytí nemovitosti na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva, v souvislosti s postoupením pohledávky, při zrušení právnické osoby bez likvidace nebo při rozdělení likvidačního zůstatku při zrušení právnické osoby s likvidací.

V daném případě je sice pravdou, že ohledně předmětných nemovitostí v době prodeje bylo se žalobkyní a jejím manželem vedeno exekuční řízení. Nicméně pro zodpovězení sporné otázky je klíčové, že v průběhu tohoto exekučního řízení soudní exekutor Mgr. Tomáš Pospíchal vydal dne 21. 1. 2011, pod č. j. 070 Ex 674/2010 – 72, souhlas s volným prodejem nemovitostí na základě domluvy s oprávněnými za kupní cenu ve výši 3.500.000,-Kč. Na to navazovalo další usnesení tohoto soudního exekutora, a to ze dne 14. 3. 2011, č. j. 070 Ex 674/2010 – 85, kterým byl výše citovaný exekuční příkaz ze dne 14. 5. 2010, č. j. 070 Ex 674/2010 – 16, zrušen, když zvolený způsob provedení exekuce v podobě veřejné dražby předmětných nemovitostí není vzhledem ke zjištěným majetkovým poměrům povinných a dalším okolnostem nutný. Pro daný případ z hlediska toho, kdo bude poplatníkem daně z převodu nemovitostí, mělo totiž zásadní význam, že v mezidobí, a to po udělení souhlasu soudního exekutora ze dne 21. 1. 2011 s volným prodejem předmětných nemovitostí, došlo k uzavření výše jmenované kupní smlouvy o úplatném převodu nemovitostí ze dne 8. 3. 2011, mezi žalobkyní a jejím manželem, jakožto prodávajícími, a P. D. a M. F., jakožto kupujícími, kdy tato smlouva naplňovala všechny znaky právně účinné kupní smlouvy ve smyslu ust. § 588 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. To, že se jednalo o právně účinnou kupní smlouvu, na základě níž došlo k převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem, ostatně dokládá fakt, že na základě ní byl dle rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Litoměřice, ze dne 16. 3. 2011, č. j. V-1589/2011-506, proveden vklad do katastru nemovitostí s tím, že účinky vkladu vlastnického práva k převáděným nemovitostem vznikly dnem 9. 3. 2011.

Z výše uvedeného tak jednoznačně plyne, že právně účinnou kupní smlouvou ze dne 8. 3. 2011, která byla náležitě zavkládována do katastru nemovitostí, došlo ke změně vlastnictví předmětných nemovitostí, což jinými slovy znamená, že právním titulem k převodu vlastnického práva byla právě a jen dotyčná kupní smlouva ze dne 8. 3. 2011. Tato skutečnost pak vede k nutnému závěru, že do katastru nemovitostí zavkládovaná předmětná kupní smlouva ze dne 8. 3. 2011 sama o sobě a bez dalšího zakládá předmět daně z převodu nemovitostí ve smyslu ust. § 9 odst. 1 zákona o trojdani, kdy jejím poplatníkem je dle ust. § 8

odst. 1 písm. a) téhož zákona převodce čili prodávající, v daném případě žalobkyně a její manžel, přičemž nabyvatel má postavení ručitele.

V projednávané věci žalobkyně zastávala mylný názor, že poplatníky daně z převodu nemovitostí jsou nabyvatelé, tj. kupující, a to dle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani, neboť kupní smlouva ze dne 8. 3. 2011 byla uzavřena při realizaci exekuce. Aby byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani, a nikoliv pro aplikaci ust. § 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona, muselo by k vlastnímu převodu vlastnických práv k předmětným nemovitostem dojít skrze nucený výkon rozhodnutí, kdy prodej by obstarával exekutor při postupu dle exekučního řádu, a to v podobě např. nucené dražby, kdy by tento nucený výkon rozhodnutí byl právním titulem pro originární nabytí vlastnického práva, u něhož zákonodárce nezakotvil zákonné ručitelství. To se však v daném případě nestalo, když k prodeji předmětných nemovitostí ze strany žalobkyně a jejího manžela došlo sice pod tlakem nařízené a stále probíhající soudní exekuce, avšak z hlediska právního titulu k tomu došlo skrze kupní smlouvu ze dne 8. 3. 2011, čili se jednalo o derivativní nabytí vlastnického práva, uzavřenou na základě svobodného projevu vůle žalobkyně a jejího manžela, kdy jednou ze smluvních stran byla žalobkyně spolu se svým manželem. Bylo čistě na svobodném rozhodnutí žalobkyně a jejího manžela, že prodej předmětných nemovitostí nenechali zrealizovat prostřednictvím nuceného výkonu rozhodnutí v podobě např. nucené dražby a přivolili k uzavření dotyčné kupní smlouvy. Svým rozhodnutím se žalobkyně a její manžel sice oba zatížili daňovými povinnostmi, na druhou stranu si však při této formě zpeněžení předmětných nemovitostí mohli sami rozhodnout, kdo bude novým vlastníkem těchto nemovitostí, a mohli ovlivnit výši kupní ceny, což by při nuceném výkonu rozhodnutí učinit nemohli. Dále soud podotýká, že žalobkyni a jejímu manželovi nic nebránilo, aby si učinili zevrubnou analýzu daňových důsledků svého rozhodnutí zpeněžit předmětné nemovitosti kupní smlouvou a aby v kupní smlouvě ze dne 8. 3. 2011 v rámci smluvních ujednání případně zavázali nabyvatele, tj. kupující, k úhradě daňových povinností za žalobkyni a jejího manžela v souvislosti s realizovaným převodem nemovitostí mimo nucený výkon rozhodnutí. Pokud právní zástupce žalobkyně poukazoval na zřejmý zákonodárcův úmysl přesunout daňovou povinnost z prodávajícího na kupujícího při nuceném výkonu rozhodnutí, který se projevil v ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani, s tím, že smyslem tohoto přesunu je zajištění faktického uhrazení daňové povinnosti, tak k tomu soud uvádí, že již v ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani zákonodárce pro zajištění faktického uhrazení daňové povinnosti koncipoval institut ručitelství ze strany nabyvatelů, tj. kupujících. Závěrem soud shrnuje, že při rozhodování o aplikaci ust. § 8 odst. 1 písm. a) či písm. b) zákona o trojdani má zásadní význam, na základě jakého právního titulu dochází k převodu (přechodu) vlastnických práv k nemovitostem; naproti tomu pro určení, kdo je poplatníkem daně z převodu nemovitostí, nemá relevanci smysl tohoto převodu (přechodu) vlastnických práv k nemovitostem, tj. včetně toho, zda výtěžek z prodeje směřuje na úhradu exekučních povinností.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhodnotil žalobu z hlediska uplatněných žalobních tvrzení jako nedůvodnou, když žalovaná strana legitimně uzavřela, že jedním z poplatníků daně z převodu nemovitostí je ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani je žalobkyně, když poplatníky nejsou kupující z kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011 ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Soud nepřiznal žalovanému náhradu za cestovné a stravné k soudnímu jednání, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni, a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestovné a stravné žalovanému přiznávány, došlo by k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit náklady na cestovné a stravné pověřené osoby žalovaného k jednání soudu. Pro úplnost soud směrem k žalovanému podotýká, že právě učiněné závěry korespondují usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, které je dostupné na www.nssoud.cz a které se výslovně zabývalo náhradou nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu, přičemž bylo vysloveno, že tuto náhradu správní soud dle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. Z výše uvedených důvodů proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová